

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

i když žijeme v Evropské unii a máme tedy „evropské starosti“, každý z nás realizuje svůj život především ve svém městě. A divadlo, jako jeden z hlavních fenoménů každé obce, svou činností uspokojuje tu nejpodstatnější z „biologických“ potřeb lidí žijících na jednom ohraničeném území, kterému jsme si uvykli říkat „město“.

Vždyt skutečné divadlo nalézá smysl své existence v obci, kde se odehrává. Nějaký významný přesah za hranice onoho místa je iluze. Kdo dnes ví, které dobré je divadlo třeba v Bulharsku nebo ve Francii nebo Německu? Když se po roce devadesát uvažovalo, které je nejzbytečnější divadlo v republice, tenkrát ještě v Československu, prohlásilo se v Praze, že je to Uherské Hradiště a že by se teda to divadlo mělo zrušit. No a co se tenkrát stalo? Lékaři, inženýři, profesori, učitelé... prostě občané města Uherské Hradiště řekli: „Nesahejte nám na naše divadlo! Dělejte si v té vaší Praze, co chcete a jak chcete, ale my tady chceme mít svoje divadlo. My chceme mluvit skrze divadlo s těmi lidmi, kteří odevzdají svůj umělecký život tomuto městu a jsou to naši herci a jsou to naši režiséři! My sem nechceme přivážet představení odjinud. Přejeme si, aby lidé, kteří naše divadlo tvoří, tady s náma taky žili!“ A tak se taky stalo.

K této historice rád dodávám, že v každém tom jednotlivém městě či městečku nebo metropoli má vládnout svoboda divadelních tvůrců a ne nějaký „diktát z centra“, který volá po „jaké-si modernosti“ za každou cenu.

Když se jednou malíře Františka Tichého ptali, jestli touží být moderní, odpověděl: „Dílo umělce vyrůstá ze samých hlubin jeho bytosti, a ježto je nutně dítětem své doby, nemůže být ne-moderním. Mnoho z těch, jimž se nedostává talentu a jimž umění samo není důvodem a cílem jejich činnosti, ale cestou ke kariéře a uchvácení moci ve veřejném životě, nejhrouževnatěji usiluje překvapit neobvyklostí a nápaditostí, „novostí“ formy, neboť jinak nemohou učiniti své dílo zajímavým. Až vyprchá senzace novosti, není-li malířských kvalit – zbude jen duchaprázdná, mrtvá kostra.“

Jeden z historicky potvrzených chytrých triků podvodníků s uměním je jít proti divákům, urážet je podřadnými konstrukcemi a předstírat, že právě v obecném neporozumění jejich dílu tkví jejich genialita.

Svobodné, vzdělané a osobité zkoumání naší existence skrze divadlo, které v dialogu se svým divákem klade znepokojivé otázky, které burcuje, ale i laská, které si uvědomuje sounáležitost se svými spoluobčany, o takové divadlo se pokoušíme a vzhledem k tomu, že jsme měli v roce 2012 opět, jako v letech minulých, „vyprodáno“, můžeme snad i konstatovat, že se nám to dařilo. A dařilo se tak, že zájem o naši práci nepolevil ani v zahraničí, ani v jiných městech u nás. Tam všude jsou zvědaví na to, co se v tom Městském divadle Brno zase nového a zajímavého urodilo a zvou nás k neobvykle častému hostování do svých měst. Krásné! A jak by taky ne, když se právě v tom našem divadle ke společné práci sešlo tolik nádherných, moudrých a profesionálně špičkově vybavených kolegů! Díky jim za nádhernou práci v uplynulém roce!

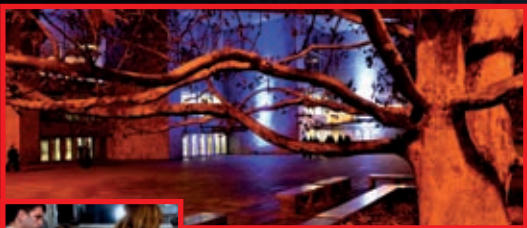
Ačkoliv jsem zkraje tvrdil, že význam přesahu divadla mimo jeho obec je iluzí, rád konstatuju, že je Městské divadlo pro toto tvrzení výjimkou, která potvrzuje pravidlo. Na konci listopadu nadechla naše čtyři představení *Čarodějek z Eastwicku* v Hudebním divadle Karlín Praha, ve stejných dnech jsme zahájili seriál představení *Bídníků* v Bratislavě (stojící diváci na premiéře aplaudovali 15 minut) a na konec roku již poněkolkáté zajíždíme s muzikálem *Funny Girl* do německého Ingolstadtu, tam všude i v mnoha jiných městech Evropy se dnes ví o městě Brně, o jeho divadle.

Za všechny kolegy Vám přeju nádherný a vlídný nový rok 2013!
A samozřejmě se těšíme na shledanou s Vámi u nás při dobrém divadle! Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LEDEN
2013
CENA 15,- Kč

LES MISÉRABLES (BEDÁRI)

Režie **Stanislav Moša**

HOSTOVÁNÍ BRATISLAVA

1. - 5. PROSINCE 2012

Karel Sýs Zima

Hlas zvonů táhne nad závějí
Tam nahore se o nás chvějí
I sebetěžší hřích
zasype něžný sněh

Je právem psíků,
poštěkávat na slony.
Je právem slonů,
jít si dál svou cestou.

(z facebooku)

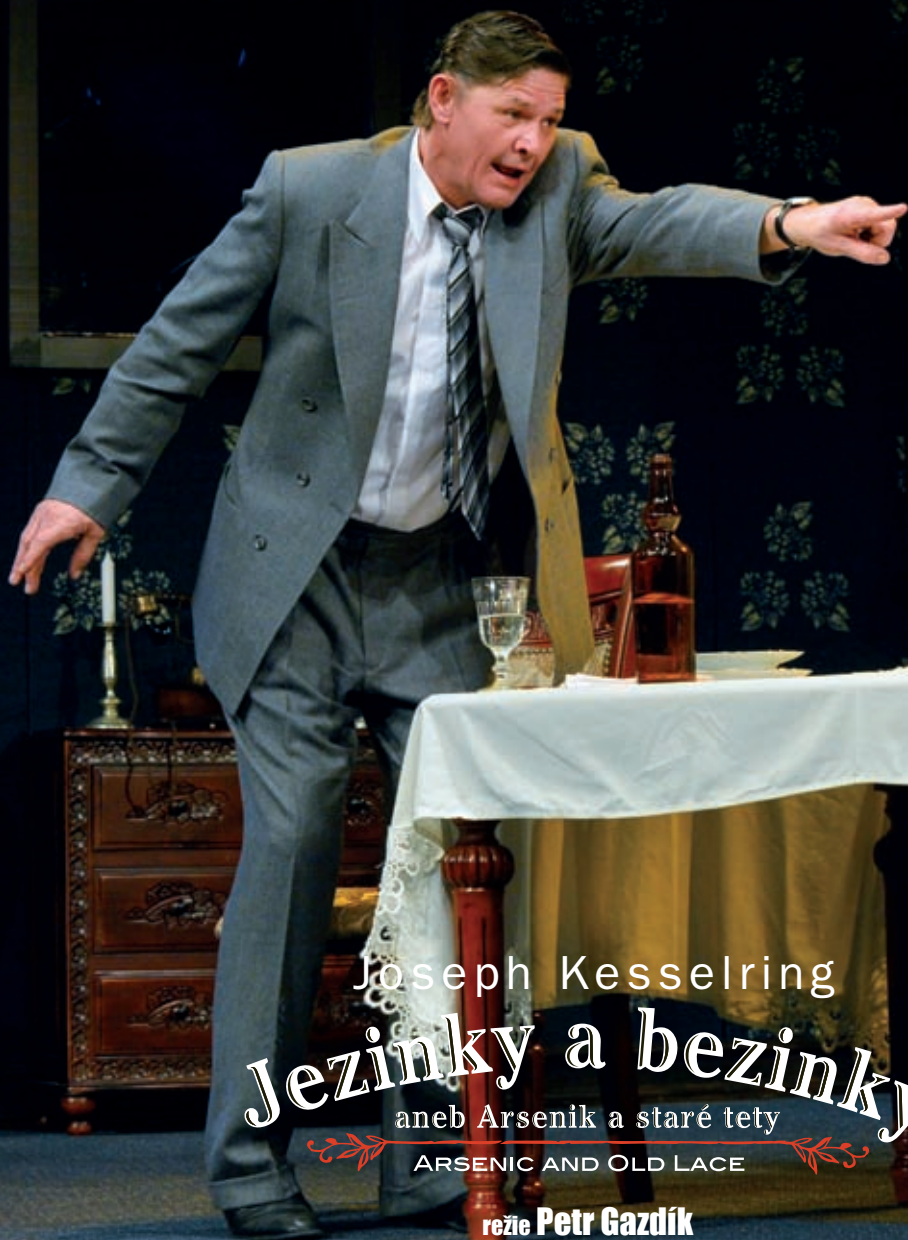

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Joseph Kesselring

Jezinky a bezinky

aneb Arsenik a staré tety

ARSENIC AND OLD LACE

režie Petr Gazdík

Foto: J. Kratochvíl

15. a 31. PROSINCE 2012

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Vojtěch Blahuta říká, že se nedokáže oddělit od Šmudly

Začátkem ledna mu bude teprve sedmadvaacet, přesto již patří ve zdejších divadle mezi herce, kteří se výrazně prosadili, které divák

V OSLNĚNÍ

VOJTĚCH BLAHUTA

zná. O co méně robustnější je postavy, o to více robustněji na jevišti působí. Takový je, v co nejmenší zkratce, Vojtěch Blahuta. Určitě se vám vybaví jeho Šmudla ve *Sněhurce* a především Alan Strang, tedy zcela odlišná

hlavní postava v dramatu *Equus*. A k tomu další role, v nichž předvedl svoji velmi dobrou hru na klavír – Konferenciér a zároveň Klavírista v muzikálu *Chicago* nebo Václav Krhounek v hudební komedii *Škola základ života*. Pozornější čtenáři Dokořánu vědí, že Vojtěch Blahuta pochází z Frýdku-Místku, přesněji z Místku. Jak sám říká, je to malé předměstí Ostravy, kterou má rád, a dále se dozvíte, proč má rád rovněž Brno a Prahu už tolik ne. Blahuta je temperamentní mladík, dovede se hlasitě smát, přesto tvrdí, že je spíše introvert a ve společnosti raději poslouchá. Umělecké sklony má mít po kom. Hudební talent po otci, přičemž jeho maminka, finanční úřednice, je přední herečkou frýdecko-místeckého ochotnického souboru Čtyřlístek. Mimochodem, právě pracuje na nové roli v představení *Hrdý Budžes*. Vojtěch hraje velké role také v brněnském Buranteatru.

Janáčkovu konzervatoř v Ostravě jste absolvoval v roce 2005, ale již v průběhu studia jste hostoval v muzikálu Šakalí léta v Národním divadle moravskoslezském a hned v jedné z hlavních rolí. Po dvou sezónách jste přijal nabídku angažmá do souboru Městského divadla Brno. Jaké jste měl první dojmy?

Do Brna jsem přišel v době generálkového týdne *Čarodějek z Eastwicku*. Při zkoušce, kterou jsem měl možnost zhlédnout, jsem se okamžitě podivil nad technickými možnostmi Hudební scény. Kostely padaly a znovu se stavěly, herečky létaly, domácí spotřebiče drtily budoucí kolegy a k tomu ten kouř, snůh a veškeré meteorologické úkazy, které si jen dovedete představit. A já si to do té doby na divadle představit neuměl... A pak řekne režisér Standa Moša naprosto klidným hlasem: „Stop, vezmeme si to ještě jednou!“ Chápete?

V dřívějším rozhovoru pro Dokořán jste na svoji první profesionální scénu již vzpomínal, ale můžeme to znovu připomenout. Motivaci ke studiu herectví jste získal v ochotnickém souboru Čtyřlístek. Jak na toto vzpomínáte...

Hezky, byl jsem malej vyjukanej kluk a divadlo je prostě pro děti magické místo. Tehdy si neuvědomujete, že roztočí vám ničí plíce a reflektory sítěnce, a tak jsem spokojeně účinkoval. Pak po mně tento nelehký úděl převzal o devět let mladší brácha Antonín, který se však brzy vzpamatoval a vydal se jinou cestou. Studuje klasický balet na konzervatoři a je výborný. Byla doba, kdy jsme společně okupovali divadla severní Moravy. Já hrál v Divadle Jiřího Myrona, on tančil v Divadle Antonína Dvořáka (obě jsou součástí Národního divadla moravskoslezského), maminka hrála ve Čtyřlístku.

Váš první rolí v Městském divadle Brno byl Kristián

v muzikálové baladě Markéta Lazarová, premiéra byla v květnu 2007. Před konkurzem však s vámi už pan ředitel počítal na jinou roli, je to tak?

Viděl mě tehdy v Ostravě, slovo dalo slovo a přijel jsem na konkurz. Řekli mně tehdy, že hledají herce do nějaké role na hostování. Hned od začátku se mi tady líbilo. Po zážitku ze zkoušky *Čarodějek* jsem viděl drama *V jámě lvové* od Felixe Mitterera. Erik Pardus mě dojal. Okamžitě jsem věděl, že tady chci hrát. Nejdřív mě obsadili do role Kristiána, ačkoli jsem tvrdil, že jsem činoherec, že to asi bude nějaká mýlka, že neumím zpívat. S tím mi naštěstí pomohla má alternace Kuba Uličník, který zpívá, i když o tom neví... (zdravím tě, Kubo). Byla to moc hezká práce a na krásné písně Petra Ulrycha doteď často vzpomínáme v klubu u klavíru. Ovšem, jak jste říkal, Standa se mnou počítal do role Alana Stranga v psychologickém dramatu *Equus* od Petera Shaffera, která přišla v únoru 2008.

Zdejší diváci asi dlouho nezapomenou na vašeho Šmudlu, ostatně Sněhurka, podle autorů bláznivá hudební pohádka pro celou rodinu, je stále na repertoáru. Jaké to je být Šmudlou?

Sněhurka se už dlouho nehrála, repertoár MdB je velmi široký. Ale zájem diváků neklesá, a tak nepochybuji o tom, že se opět ně-

***S Viktorem Skálou
v komedii
Jakub a jeho pán,
režie: Stanislav Moša***

*Se Svetlanou Janotovou
v dramatu Tři sestry,
režie: Stanislav Moša*

jaký blok nasadí. Je to moc hezké představení. Chvilí se smějí děti a maminky, chvíli zase tatínkové. A my herci si to také velmi užíváme. V našem podání je Šmudla, na rozdíl od toho disneyovského, roztomilého, takovým protivným otravným trpaslíkem, kterého nikdo z ostatních zrovna nemusí. Protiúkol, považte! Tím pádem to pro mě znamenalo spoustu možností, jak si urvat svůj kus slávy a nad ostatními vysoko čnít! To se nám s Alanem Novotným, se kterým ve Šmudlovi alternuji, myslím povedlo. Dovolím si říct, že došlo k tak velké herecké proměně, že se nedokáží od Šmudly oddělit.

V jakém smyslu?

Nepovím!

Ale ne. Prozradte, ve které postavě vám vyliťne Šmudla?

Ve Vrabčákovi v *Ptákovinách*. Tam se Šmudla projevil hodně. Vrabčák je hyperaktivní postavíčka, která nemá moc textu, vlastně žádný. Šel jsem do této role přes její aktivitu, pohyblivost, ze začátku to byl šrumec, bylo těžké to kočírovat. Kolegové se ozývali: Brzdi, brzdi, to je moc! Jenže udrzte se, když

vám na jeviště dají skluzavku a řeknou: Jsi pták! A to tam původně měly být ještě trampolíny, zaplatpámbu, že na ně nedošlo!

Je vám líto, že některé inscenace už mají po derniéře?

Ano, jistě. Některé víc, jiné méně. Ale nejvíc jsem oplakal *Tři sestry* a *Equa*. To byly dvě inscenace, které jsem si zamiloval. Čechova miluju. Výborný autor, kterého s velkou úctou Standa Moša inscenoval bez jakýchkoliv škrtů, protože každá věta, každé slovo je v textu velice podstatné. Hrát roli Tuzenbacha bylo pro mě svátkem, vůbec mně nevadilo, že inscenace trvá přes tři hodiny a jsem přesvědčen, že ani divákům ne. Výjimečné bylo už samotné zkoušení, prostě nádhera. Bohužel není zaznamenáno. Česká televize dala v tomto titulu přednost Divadlu Na Fidlovačce. (Potichu): Jejich inscenaci jsem viděl... ..byli jsme lepší. Hlavně já. Promiň Marku. (Marek Holý, pozn. red.)

Také Equus již odklusal do fundusu, přesto si neodpustím otázku k vaší první velké roli Alana Stranga v tomto psychologickém dramatu. Jaké to bylo?

Výborné! Byla to krásná práce. S Viktorem Skálou, který tehdy hrál psychiatra Martina Dysarta, jsem se později setkal v mysteriózním dramatu *Jméno růže*. Rád na obě zkoušení vzpomínám.

A samotná rozporuplná postava onoho mládence?

Lásku ke koním určitě společnou nemáme. Děsí mě. Když má to zvíře hlavu velkou jako já tělo, tak mě neuchlácholí ani jeho býložravost. Takže o nějakém vztahu k postavě prostřednictvím koní nemůžu mluvit. Každý má svoji lásku. Bohužel ten kluk Alan na základě špatného vztahu s rodiči přehnal míru. Já samozřejmě nemám špatný vztah s rodiči, u nás byla výchova výborná. Ale kdybyste se ptal, jestli máme něco společného, odpovím ano. Jsou to maličkosti, drobnosti a snad i některé názory. Stejně jako Alan jsem introvert, ale jinak je těžké říct, jestli máte něco společného s postavou, která celou dobu vystupuje v psychiatrické léčebně...

Oh, tak jsem to nemyslel...

(*Smích*) ... Někdy jsme v divadle všichni zralí na ústav... (*smích*).

V nové inscenaci moudré komedie Milana Kundery Jakub a jeho pán vytváříte rozsahem menší role Janka a Vesničana. Můžeš herec v rámci zkoušení postihnout všechny složitosti a souvislosti kolem vzniku hry?

Já jsem Janka postihl v jeho složitosti úplně (*smích*). Janek ani Vesničan nejsou tak velké role, Janek obsluhuje v hostinci, Vesničan je davovka. Zkrátka slouží celku a jako všechny menší role vytváří zázemí pro Jakuba a jeho pána. Pro představitele hlavních rolí Viktora Skálu a Jana Mazáka má to odkrývání souvislostí větší význam. Musím říct, že vždycky dvě až tři zkoušky věnujeme tomu, jak hra vzniká, v jaké době byla napsaná, co všechno určitá doba ve hře přinese. V této inscenaci jsme velice pomalinku a opatrně našlapovali po situacích

i jednotlivých replikách a rozkrývali je. U takových autorů jako Milan Kundera je to, nechci říct povinnost, ale zkrátka nutnost. Je pro mě jedním z největších novodobých českých spisovatelů, píše velmi promyšleně. Lidé by se mohli ptát: Máš tam malou roli, skoro nic neřekneš, baví tě to? A já na to: Ano! Jsem rád, že u *Jakuba a jeho pána* můžu být, že jsem je mohl sledovat, moc jsem se u toho bavil – oba herci mě mnohokrát při zkoušení dojali, hlavně při závěrečných monologech. Je to krásná hra a myslím, že se nám povedla. Důkazem bylo i její skvělé přijetí v Bruselu, kde jsme s ní hostovali.

Zato v komedii Josepha Kesselringa Jezinky a bezinky vytváříte jednu z důležitých postav, Doktora Einsteina. Dodám jen, že rozhovor vedeme v době, kdy jste zhruba za polovinou zkoušek.

Věděl jsem, že tato inscenace bude nasazena ještě předtím, než mně řekli, že v ní budu hrát. Zajímal jsem se o ni. Zjistil jsem, že na to téma uvedl Jan Werich v roce 1958 na scéně Divadla ABC inscenaci *Jezinky a bezinky*, ale znělo mně to pohádkově... Smolíček, pacholíček, že by se nasazovala pohádka? No, Šmudla na scénu! Z omylu mě vyvedl až kolega Milan Němec. Doporučil, ať se podívám na výborný film režiséra Franka Capry z roku 1944. Je to skvělá situáční komedie, nadchla mě. Je o dvou starých dárných, které nepokrytě a s úsměvem... ale to neprozrazujeme. Doktor Herman Einstein je

***V komedii
Škola základ života,
režie: Hana Burešová***

**Jako Šmudla v muzikálu
Sněhurka a 7 trpaslíků,
režie: Stano Slovák**

národností Němec. Plastický chirurg, který snad ani nemá dokončenou vysokou školu a zapletl se ve zločinci. Třeba s Jardou Matěj-
kou. Tomu dělá takového nohsleda. Sleduje ho často ze šatny až na zkušebnu. Teď jsme zhruba v polovině zkoušení, pomalu aranžujeme. Situační komedie jsou náročné na načasování, spousty situací musí dobře vyznít. Některé jsme povýšili nad filmovou verzi, text je hodně podobný filmu.

Jaký je podle vás Petr Gazdík režisér?

Pracoval jsem s ním už v inscenaci *Jekyll a Hyde*, měl jsem malou roličku v company. Už tehdy jsem poznal, že Petr oceňuje u herce především přirozenost. Má dobré postřehy, jde po situacích, snaží se nepřehrávat, herci se prostě nevnučuje. Takto rád pracuju, vůbec nejsem pod tlakem! To tam napište. Ukažte, máte to tam? Dobře.

Vraťme se ještě k vašemu klavíru.

Mám ho ve Frýdku! (*smích*) V tomto divadle tím nejsem výjimečný, umí to každý druhý. Isteník ne. Ale jinak je tu přeškrle univerzálně talentovaných lidí. Třeba v inscenaci *Škola základ života* hraje kdekdo na kdedo. Viktor Skála na bicí, Alan Novotný na basu, i přesto, že ji předtím v životě nedržel v ruce, však mu taky už párkrát upadla. Petr Štěpán i Lukáš Janota výborní saxofonisté, Milan Němec průměrný klarinetista. A na kytaru? Na tu tady umí snad každý. Isteník ne. Na jevišti se hraje obtížněji než v klubu u vínečka, člověka rozptyluje mnoho věcí. Například při zkoušení *Chicaga*, kde na klavír taky hraji,

jsem byl vhozen do improvizace hned od začátku. Standa Moša řekl: Tak Vojtíšku, tady máš volný prostor, je to tvoje. Bav nás! Já jsem se roztřepal. Ke všemu mně ještě dali do ruky skleničku se šampaňským, aby si mou nervozitu mohl řádně užít i divák ve dvanácté řadě (cca 40 metrů). Strašně se mi třepaly ruce. Vypotil jsem tři trapné vtipy, zakopel o sedačku v první řadě, zakuckal se šampussem (vineou) a už jede opona nahoru, já se potácím k píaniu, ve zpocených rukou mi klouže sklenička, sedám si a... ..a teď hraje Chopina. Ale byla to výborná škola, překonat svůj strach. Teď už ho nemám. O sedačku zakopávám stále, ale jsem přitom suverénní. V roli se střídáme s Karlem Škarkou, který o sedačku nezakopává.

Co děláte, když nehrajete divadlo nebo se neučíte roli?

Jeden z mých odreačovacích koníčků je malování. Začalo mě to bavit až teď. Když mám náladu, vtáhne mě to úplně do jiného světa třeba na šest hodin. Mám také strašně rád architekturu, dokážu obdivovat zákoutíčka.

I v Brně?

Právě tady architekturu obdivuju. Mrzí mě, že málo lidí se dívá nahoru, na krásné domy a jiné stavby. Jednou jsem šel po ulici Pelligova, koukal jsem nahoru a zakopl o lavičku... Ale opět suverénně. Mám rád i Ostravu, obě města srovnávám. Ostrava je „razovita“, Brno je největší maloměsto na světě a to myslím opravdu hezky. A Praha? Pokaždé, když do ní zavítám, mám pocit, že na mě všechno padá. Je samozřejmě krásná, ale život v metropoli je rychlejší, hlučnější a mám pocit, že ne tak upřímný. Brno je výborný kompromis mezi Ostravou a Prahou.

Jak jezdíte domů?

Vlakem i autobusem, co zrovna jede. Brno – Vyškov – Holubice – Olomouc – Jistebník (chacha) – Kotěhůlky – Horní – Dolní – Frýdek – Místek. A když pak včas nevystoupíte, jste rázem v Krakově. A tam to mám taky rád. Nechci auto, v hromadných dopravních prostředcích můžu cestou odpočívat. A spát. Teď zrovna pojedou domů... Takže dobrou a děkuji!

Jan Trojan

Foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

*Jako Vrabčák v muzikálu
Ptákoviny podle Aristofana,
režie: Stanislav Moša*

ORCHESTR MdB

GABRIELA KARMAZÍNOVÁ

Nepřehlédnutelně k vám patří silná motorka, jak jste se k této vášni dostala?

K motorkám mě vlastně přivedl můj starší bratr. Začalo to jízdou na babetě, kterou tehdy v třinácti letech vlastnil a mě na ní často vozil. Už tenkrát přeskočila první jiskra

mezi mnou a zmiňovaným „strojem“. Poté po dobu jeho dospívání měl dalších několik motorek jako třeba výrazně zelený simson, poté silniční „stopětadvácu“ Suzuki a tak dále až nakonec skončil u těch nejsilnějších motorek. Tím pádem jsem měla motorky stále na očích a při nastartování některé z těch silnějších, kdy člověk uslyší krásný silný zvuk motoru a ucítí vůni spalovaného benzínu, tak se ta motorkářská vášen rodí úplně sama, no ne?? :-) A proto to nakonec dopadlo tak, že jsem si udělala též motořidičák a nyní mám svou krásnou motorku. :-) Nakonec, abych to ještě upřesnila, můj táta taky projezdil něko-

lik let na motorce, tenkrát to byla oblíbená Jawa 350! A shodou okolností jsem se před pár dny dozvěděla, že moje mamka mu Jawičku kdysi natajno brala a jezdila na ní! Takže to bude nakonec asi docela v rodině. :-) Ted' si jen říkám, jestli bych neměla vyzpovídat i babičku... jestli nemá náhodou ve skříni schovaný taky nějaký motoblek?!!

Stejná otázka, kdy vstoupil tanec osudově do vašeho života a jak?

Nevím, jestli to bylo zrovna osudové, ale tanec mě bavil od malička. Moje taneční průprava začala moderní gymnastikou, do které jsem chodila. Ale jako každé dítě mě co chvíli bavil jiný sport či aktivita, takže s gymnastikou byl nakonec po několika letech docela rychlý konec a nahradila ji překvapivě kanoistika a volejbal. :-) Ale netrvalo dlouho a k tanci jsem se opět vrátila, a to už rovnou na Taneční konzervatoři, kde jsem v 11 letech úspěšně složila tříkolové přijímací talentové zkoušky a od té doby se věnovala baletu a tanci všeobecně. Tam bych řekla začala růst má vášeň k tomuto nádhernému umění, jakým je tanec! I když ve

skutečnosti nebylo mým snem stát se tanečnicí, ale spíše krasojezdkyní v cirkuse! :-)) Tak uvidíme, ještě není všem dnům konec... :-)

Odkdy jste členka souboru MdB a která taneční role vás nejvíc pobavila?

Členkou baletního souboru MdB jsem od roku 2005, a to po 3letém působení v baletu NdB a následném přestupu právě sem. Zatím jsem nelitovala... :-)

Z tanečních rolí mě nejvíc pobavila, i když nebyla až natolik taneční ovšem pohybově a mimicky určitě náročná, role Plameňáka v politicko-satirickém muzikálu *Ptákoviny podle Aristofana*. Člověk se při každém před-

stavení musel snažit pohybově i výrazově ztvárnit svůj daný ptačí druh a bylo velice zábavné a zároveň zajímavé, jak se každý kolega či kolegyně zhostil své ptačí role. Myslím, že vzájemné sledování našich „ptačích nácviků“ během zkoušek tohoto muzikálu až po premiéru pobavilo nás všechny. Nakonec bych ale řekla, že jsme byli vcelku prvotřídní ptačí parta! :-)

Ale na druhou stranu takové bruslení na kolečkových bruslích na jevišti v průběhu představení, které jsme zažili s kolegyněmi nedávno v muzikálové komedii *Funny Girl* stojí určitě taky za zmínku! Reakcí na případné pády, kterých bylo ne zrovna málo i během samotného představení, byl samozřejmě nekončící smích... jak jinak!! :-)) A pár modřin na pozadí k tomu. :-)

Co vás ve vaší profesi nejvíc vytočí?

Když se mnou taneční partner ve zveřejněné zakopne a spadne! :-)) To si dělám samozřejmě legraci, máme zde samé výtečné tanečníky, kteří by tohle nedopustili ... i když stát se může kdykoliv cokoliv! Takže skutečně nejvíc mě asi vytočí to, když mě bolí záda nebo píchá v kolena, protože pak nemůžu tancovat tak naplno, jak bych chtěla... Jinak taneční profese je přece krásná, tak proč se v ní vytáčet... :-)

Je dobře, nebo věříte, že bude lépe?

Je dobře! I když se říká, že vždy může být líp, ale tak stejně i hůř, takže je dobře. :-)

Na co si vzpomínáte příjemného z puberty (ovšem pokud ještě netrvá)?

Řekla bych, že už ji mám zdárně za sebou! :-) Ale pravdou je, že občas, když si hraju s mým 5letým výmarským psem Akinem, který se nachází ve stálé a nikdy neutuchající pubertě (jak mi sdělil ne jeden vlastník této rasy), si připadám, že máme puberty ještě oba dva! :-) Nevím, na co ze své puberty nejraději vzpomínám, ale vím, na co z tohoto období vzpomínám nerada, a to na nucené brzké příchody domů z pubertálních večírků a oslav narozenin mých kamarádek! :-)) Holt do mých 18. narozenin bylo ještě daleko... :-)

*Otázky položil a s Nikonem pracoval
jef Kratochvíl*

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

John Dempsey
a Dana P. Rowe

režie **Stanislav Moša**

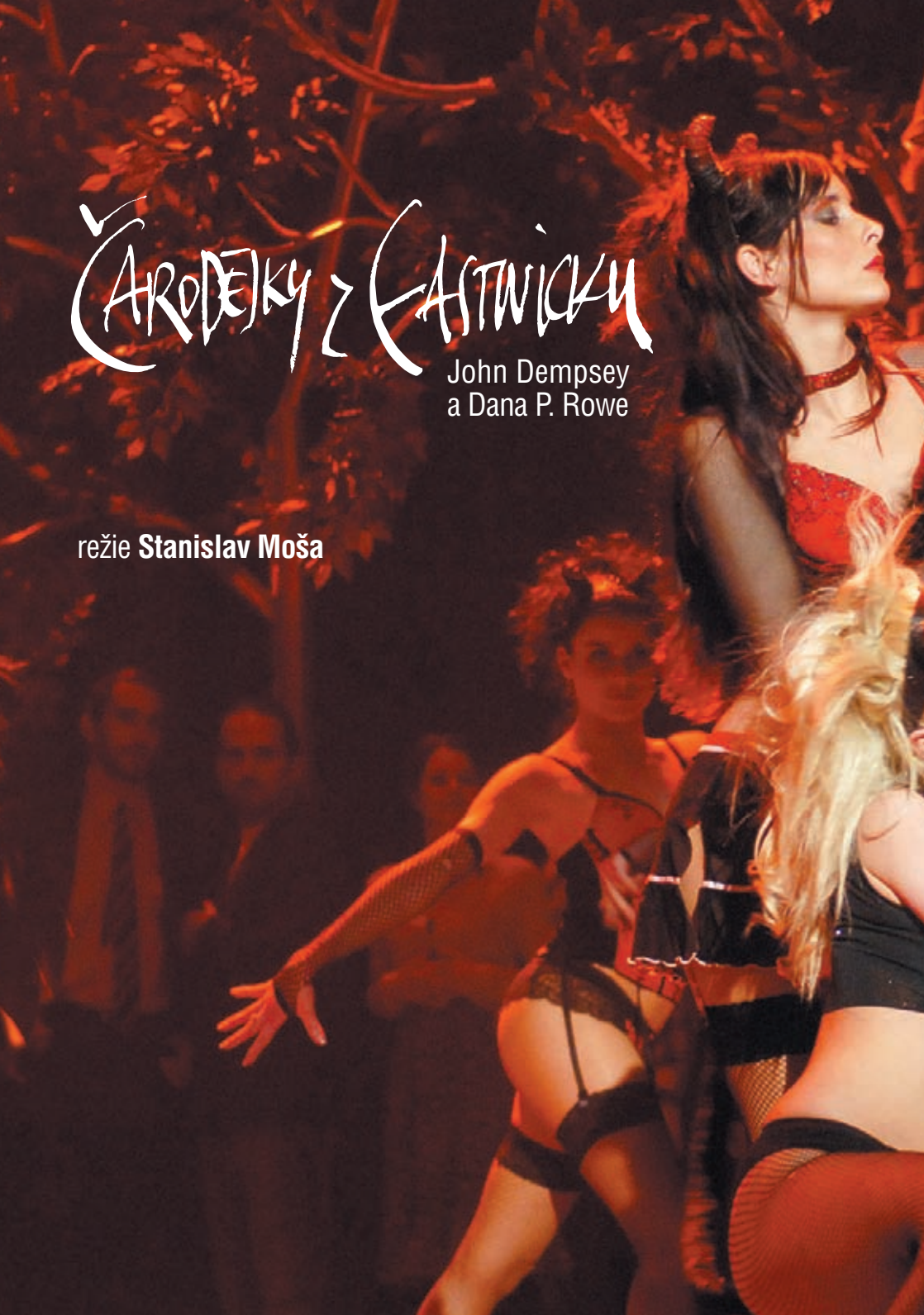

Foto: jef Kratochvíl

25. - 27. LEDNA 2013

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

ČERT TĚ VEM!

KAREL ŠKARKA

Karel Škarka: Každé dílo má duši

Za několik posledních sezón se Karel Škarka vyprofiloval v Městském divadle Brno na univerzálního umělce. K herectví si přibral úlohy sbormistra, hudebního aranžéra nebo korepetitora. Stejně tak by se ale daly využít i jeho zkušenosti libretisty a překladatele. Právě tuhle různorodost si pětatřicetiletý Škarka pochvaluje a nerad by se jí vzdával. Ke svým občasným očistným kúram těla i duše, které praktikuje ve formě několikadenní hladovky, si teď nejnověji přibral ještě jeden Očistec – ten muzikálový.

U tohoto autorského muzikálu dvojice Merta-Moša působíte v roli sbormistra. Co všechno to obnáší?

Po obdržení notového materiálu si nejprve promyslím, kdo který hlas bude zpívat, aby sbor zněl co možná nejlépe barevně. Pak začneme napřed po hlasech a pak dohromady vše pomalu secvičovat. V první fázi se učíme jen notičky, rytmus, frázování a v druhé fázi se zabýváme interpretací daných sborových čísel tak, aby co možná nejpřesněji vystihovala svůj obsah a situaci, do které jsou zasažena.

Jak dlouho před začátkem samotných zkoušek už na muzikálu pracujete?

Čas přípravy je individuální záležitost a domnívám se, že týden přípravy před první sbo-

*S Johanou Gazdíkovicou
v Muzikálech z Broadwaye,
režie: Stanislav Moša*

rovou zkouškou je naprosto ideální. Záleží na tom, s jakým předstihem obdržím notové materiály a o jak velký rozsah díla jde. Setkal jsem se s veledíly, kde jsem noty dostal doslova několik minut před hromadnou sborovou korepeticí. A korepetovat sbor bez možnosti přípravy není nic příjemného, ale i to se dá zvládnout, a navíc vás to obohatí o cenné zkušenosti. A třeba *Mary Poppins* jsme například intenzivně chystali už půl roku před zahájením samotných zkoušek.

A jak to bylo u Očistce?

To jsem si od Zdenka Merty vyžádal noty měsíc dopředu, ale stejně všechno dotváříme až společně při zkouškách podle potřeb herců a jeviště. Nikdy nejde dopředu přesně odhadnout, jak to pak bude celkově fungovat. Divadlo je prostě živý organismus, každé dílo má duši a potřebuje jiný přístup.

Liší se nějak váš proces přípravy, pokud zkoušíte už slavný světový muzikál?

Proces přípravy je úplně stejný, ať se jedná o ostřílený světový muzikál nebo o muzikálovou novinku. U těch známých muzikálů hodně napoví různé verze nahrávek, ale ve výsledku se stejně snažím vycházet z not.

Nemusíte se ale příliš podřízovat diktátu od zahraničních majitelů práv?

Je to pro mě skoro neuvěřitelné, ale panu řediteli Mošovi se snad pokaždé zatím podařilo dopředu dojednat povolení možných zásahů

*S Radkou Coufalovou
v muzikálu Evita,
režie: Pavel Fieber*

*S Lukášem Vlčkem
v muzikálu
My Fair Lady (ze Zelňáku),
režie: Stanislav Moša*

do díla. Třeba u *Bídňáků* se podařilo domluvit i to, že poprvé v historii uvádění po celém světě nebude u nás otáčivé jeviště. Dělalí jsme potom v hudbě i pár drobnějších škrtů, ale u díla takhle velkého rozsahu šlo skoro o nepostřehnutelné změny. Daleko dobrodružnější hledání výsledného tvaru nás pochopitelně vždycky čeká u původních autorských věcí.

Jenže u těch se zase mohou vyskytnout problémy s žijícími autory, třeba s jejich ješitností a neochotou zasahovat do hotového díla. Stalo se vám to někdy?

Jednu ano, ale zase mi to na druhou stranu něco dalo a posunulo mě to dál. Obecně mám ke skladatelům velkou úctu a spolupracuji s nimi moc rád. Sám jsem skladbu na koncertoři vystudoval, takže si troufám říct, že jim rozumím. Víím, kolik práce a času za tím je a jak se s tím třeba natrápili.

Jak se vám v tomto spolupracuje se Zdenkem Mertou?

Se Zdenkem je jakákoliv spolupráce příjemná a pro mě obrovsky přínosná. Je to muzikant, který – možná i proto, že už za život napsal tisíce not – tak nijak nelpí na detailech a je přístupný dialogu. I teď při *Očistci*

jsme spolu už dopředu komunikovali po telefonu a emailech a konzultovali různé nejasnosti. Vždy k oboustranné spokojenosti.

Jaké hudební styly budou v *Očistci* zastoupeny?

Často rock, ale ne ten tvrdý rock nebo snad metal. Nechci to moc specifikovat a rozdělovat, protože se mně líbí, že všechny styly se mohou na jevišti

použít v rámci určité stylizace. Příběh doprovází typická, byť v mnohém nová muzikálová muzika, jakou známe od dvojice Moša-Merta. Každý dobrý skladatel má totiž svůj rukopis, který je originální a přitom lehece rozpoznatelný.

Jaký styl hudby máte rád vy?

Nemám to asi úplně vyhraněné. Mám dost široký záběr od opery a operety přes jazz až po alternativní nebo undergroundovou hudbu. Ale nemám rád nejtvrďší metal a dechovku. To jsou dva styly, které nevyhledávám. Když začne hrát rozladěný dechový kvintet v doprovodu s klarinetu, které jsou o čtvrt tónu výš, tak to rovnou odcháším. (*smích*) Přitom třeba ale miluji cimbálky.

*V Muzikálech z Broadwaye,
režie: Stanislav Moša*

**S Dušanem Vitázkem
v muzikálu Jekyll a Hyde,
režie: Petr Gazdík**

Hudbou žijete vlastně pořád a jste do ní ponořený většinu dne. Doma proto máte raději ticho?

Svoji práci miluji a baví mě, takže ji ani nevnímám jako práci. Nevadí mi, že se mi pořád honí v hlavě nějaké melodie. Ale hudbě se stejně ani moc uniknout nedá. Různé tóny, znělky a melodie jsou kolem pořád. Valí se to na nás odevšad – v restauracích, v obchodech... Doma ticho přímo nevyhledávám, ale mám rád tiché věci. Ze svého studia jsem třeba přesunul počítač do vedlejší místnosti, abych tam měl úplně ticho.

Máte čtyři a půlletou dceru Sofii. Pozorujete nějaký hudební talent už i u ní?

Bohužel ano. (smích) Říkali jsme si se ženou, že i když oba víme, jak je tato profese těžká, nebudeme jí v ničem bránit. Sofinka si ráda odmala zpívá, ale říkal jsem si: Je to dobrý, zpívá trochu falešně, zpěvačka z ní asi nebude. Ale pak se ukázalo, že má prokazatelně hudební sluch. A ještě taky po mé ženě krásně kreslí, tak teprve uvidíme, kam se ten talent u ní vyvine.

V Městském divadle Brno jste začínal před patnácti lety jako herec a pořád vás tak diváci vnímají nejvíc (například muzikály My Fair Lady

(ze Zelňáku), Jesus Christ Superstar, Koločava, Chicago, Jekyll a Hyde aj.). Nemrzí vás ale, že už nehrajete tolik jako dřív?

Jejda, to už je patnáct let? Jevišťe je droga, takže bych bez něj asi úplně nemohl být a nerad bych ho opouštěl. Zároveň i hudba je můj svět. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel tak, že by mě mělo mrzet, že už nehraji víc. Jsem vděčný za to, jak to je teď a že můžu být stále kreativní, být ve více oblastech.

A co vaše vlastní tvorba, chystáte něco?

Moc jsem na to teď neměl čas, už asi rok jsem se k ničemu nedostal. Ale pomalu se k tomu zase vracím, protože vlastní produkce hudby je to, co jsem nejvíc já. Nosím v mobilu několik motivů a nápadů, tak teď už k tomu jen najít čas.

*Autor: Lenka Suchá
Foto: jef Kratochvíl*

**V Muzikálech z Broadwaye,
režie: Stanislav Moša**

**Mikulášská nadílka
divadelní klub
5. prosince 2012**

Jaroslav Žák, Hana Burešová:

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kulturní hlášky pocházejí – jak všichni cititelé české filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Studáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavky „studáků“ a „kantorů“ – stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nablížený typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ studáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holíšová, Ivana Odehnalová, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Maňková, Irena Konvalinová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Martin Havelka nebo Jaroslav Matějka a Zdeněk Bureš.

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:

SUGAR! (NĚKDO TO RÁD HORKĚ)

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu *Někdo to rád horké* s Marilyn Monroe. Je to neuvěřitelné, ale zmíněný film se poprvé promítal před padesáti lety, v roce 1959.

Dva chudí muzikanti se náhodou připlou do války mafiánských gangů. Jsou pronásledováni a nezbyvá jim nic jiného, než se bezpečně ukrýt. Převlékají se do ženských šatů a nechávají se zaměstnat v kapele odjíždějící na turné na Miami Beach. Florida se pro bezprizorní muzikanty stává jedinečnou příležitostí, jak zmizet mafii z očí... Jejich bláznivé dobrodružství však zdaleka nekončí. Díky svému přestrojení zažívají bezpočet komických situací, a aby toho nebylo málo, oba naši hrdinové se zamílují do kouzelné zpěvačky a hráčky na ukulele jménem Sugar. Jako by tohle všechno nestačilo, jednoho z našich okouzlujících hudebníků v dámské róbě požádá postarší milionář o ruku...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Mária Lalková nebo Ivana Odehnalová, Petr Štěpán nebo Roman Vojtek, Milan Němec nebo Aleš Slanina, Lenka Janíková nebo Pavla Vítázková, Michal Isteník, Jan Apolenář nebo Jan Mazák, Tomáš Sagher a další.

Joseph Kesselring:

JEZINKY A BEZINKY

ANEB ARSENÍK A STARÉ TETY

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Cechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nesmál...! Tedy právě jemu jsme dnes

vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy, příjemně a pohostinně slétny, zvou podobně staré pány na bezinkové víno... V této rajske pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé... A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Hertfová, Jana Gazdíková, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Martin Havelka, Evelína Kachlřívová, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Bureš, Karel Mišurec, Tomáš Sagher, Michal Isteník a Robert Urban.

Milan Kundera: **JAKUB A JEHO PÁN**

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztočivé příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba. Text s podtitulem „poeta Denisi Diderotovi“ však není pouhou dramatizací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domýšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdá-li jsme jako divadelní postavy napsané dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytríbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Březinová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

William Shakespeare: **ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY**

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battistů, zejména pak romanticky rozdyčtý Luceuzio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a napadní se právem obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užvaněného, chlubitného a světem protřeleho frajírka jménem Petruccio, který tuto dračici v sukňích vsutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Bianka, nebo Kateřina?

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlřívová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Přebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš, Eva Gorčíková.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův vědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje, a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukrýt do koupelny a za vydatné

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

2.1. st	19.30	Škola základ života	
3.1. čt	18.00	Škola základ života	
4.1. pá	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
5.1. so	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
6.1. ne	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
7.1. po	19.30	Jezinky a bezinky	AB1
8.1. út	19.30	Jezinky a bezinky	A2
9.1. st	19.30	Jezinky a bezinky	AB3
10.1. čt	19.30	Jakub a jeho pán	AB4
11.1. pá	19.30	Jakub a jeho pán	AB5
12.1. so	19.00	Zkrocení zlé ženy	zadáno
13.1. ne	18.00	Zkrocení zlé ženy	
14.1. po	19.30	Dokonalá svatba	
15.1. út	19.30	Jezinky a bezinky	C2
16.1. st	18.00	Jezinky a bezinky	
17.1. čt	19.30	Jezinky a bezinky	C4
18.1. pá	19.30	Jezinky a bezinky	A5
21.1. po	19.30	Dokonalá svatba	
22.1. út	19.30	Jezinky a bezinky	E2
23.1. st	19.30	Sluha dvou pánů	
24.1. čt	18.00	Sluha dvou pánů	
25.1. pá	19.30	Jakub a jeho pán	E5
26.1. so	19.30	Jakub a jeho pán	AB6
28.1. po	18.00	Tři v tom	
29.1. út	18.00	Měsíční kámen	
30.1. st	18.00	Měsíční kámen	

Hudební scéna

6.1. ne	18.00	Tříkrálový koncert	
13.1. ne	13.30	Les Misérables (Bidníci)	zadáno
13.1. ne	19.00	Les Misérables (Bidníci)	zadáno
18.1. pá	14.00	Očistec	
18.1. pá	19.30	Očistec	zadáno
19.1. so	19.30	Očistec	P
20.1. ne	19.30	Očistec	D/E7
21.1. po	19.30	Očistec	A1/AB1
22.1. út	19.30	Očistec	A2/AB2
23.1. st	19.30	Očistec	A3/AB3
25.1. pá	19.30	Čarodějky z Eastwicku	
26.1. so	19.30	Čarodějky z Eastwicku	
27.1. ne	18.00	Čarodějky z Eastwicku	
29.1. út	18.00	Chicago	PP1
30.1. st	18.00	Chicago	zadáno
31.1. čt	18.00	Chicago	PPP/P18

Zdenek Merta, Stanislav Moša: **OČISTEC**
 Volně na sebe navazující trilogie hudebního skladatele Zdenka Merty a libretisty a režiséra Stanislava Moši, obnášející tři díly – *Peklo*, *Očistec* a *Ráj*, nás zanesou do ženského kláštera, který se stane útočištěm tří kamarádů, členů známé rockové kapely, skrývajících se tam v převlečení za jeptišky před mafiány usilujícími o jejich život. Svěrázní muzikanti, kteří mají velmi, velmi daleko k běžně mravněmu vedení života, se musí v nových okolnostech zcela přizpůsobit zákonům řádu, který je přijal pod svou střechu, a ze dne na den tak zapomenout na všechny světské požitky. Každá minuta jejich pobytu v tomto prostředí se jim stává čirým očistcem! Konfrontace dvou diametrálně odlišných přístupů k životu i k hudbě přináší kromě extrémního napětí, vnějších i vnitřních konfliktů, dramatických, zde však převážně komických nedorozumění, i inspiraci a iniciaci k možnostem obohatit a zkvalitnit vžitě a mnohdy již i nejasně motivované každodenní mechanismy. A to jak v životě, tak i v hudbě.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Stanislav Slovák, Jiří Mach, Dušan Vítězek, Jaroslav Záděra, Alan Novotný, Hana Holíšová, Andrea Březinová, Mária Lalková, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, a další.

PROGRAM ÚNOR

Činoherní scéna

1.2. pá 18.00	Dokonalá svatba	
2.2. so 19.30	Jakub a jeho pán	
3.2. ne 19.30	Jakub a jeho pán	E7
8.2. pá 14.00	Mefisto	
8.2. pá 19.30	Mefisto	C5
9.2. so 19.30	Mefisto	P
10.2. ne 19.30	Mefisto	D
11.2. po 19.30	Mefisto	A1
12.2. út 19.30	Mefisto	A2
13.2. st 19.30	Mefisto	A3
14.2. čt 18.00	Charleyova teta	
17.2. ne 19.30	Brouk v hlavě	
18.2. po 19.30	Rok na vsi	Jihočeské divadlo České Budějovice
19.2. út 19.30	Faidra	E2
20.2. st 19.30	Mojžíš	
21.2. čt 18.00	Mojžíš	
22.2. pá 19.30	Jezinky a bezinky	AB5
23.2. so 19.30	Jezinky a bezinky	AB6
24.2. ne 19.30	Jezinky a bezinky	E7
25.2. po 19.30	Mefisto	AB1
26.2. út 19.30	Mefisto	AB2
27.2. st 19.30	Mefisto	AB3
28.2. čt 19.30	Mefisto	AB4

Mojžíš

Hudební scéna

1.2. pá 19.30	Očistec	C5/E5
2.2. so 19.30	Očistec	A6/AB6
3.2. ne 18.00	Očistec	
4.2. po 18.00	Očistec	
5.2. út 19.30	Očistec	E2/C2
6.2. st 19.30	Očistec	C4
7.2. čt 19.30	Očistec	A4/AB4
8.2. pá 19.30	Očistec	A5/AB5
11.2. po 19.30	Pokrevní bratři	A2013/M2013
12.2. út 19.30	Pokrevní bratři	R2013/X2013
13.2. st 19.30	Pokrevní bratři	Z2013/T2013
14.2. čt 18.00	Pokrevní bratři	
18.2. po 18.00	Jekyll a Hyde	
19.2. út 18.00	Jekyll a Hyde	
20.2. st 19.30	Jekyll a Hyde	
23.2. so 14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
23.2. so 17.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
24.2. ne 14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
24.2. ne 17.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	

Sněhurka a 7 trpaslíků

pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Všechno se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lží a nedorozumění spjeje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvostná klasická situační komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Carlo Goldoni: **SLUHA DVOU PÁNŮ**

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze a zároveň že člověk přítomn může dojít i štěstí.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Ladislav Kolář, Pavla Vitázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevečný.

Jaroslav Vostrý: **TŘI V TOM**

Italská komedie dell'arte patří mezi oblíbené žánry divadla již od 16. století. Jde o žánr založený na improvizaci, nadsázce a různých ztřeštěnostech, plný vtípů a gagů, které mezi sebou rozehrávají ustálené postavy: lakotní starci, vdavekchtivé vdovy, pobláznění sluhové, zamilovaní mladíci, naivní divenky či zmatení učenci. V roce 1978 napsal pro Činoherní klub komedii, etičtí tento žánr, uznávaný divadelní teoretik, kritik a historik Jaroslav Vostrý, který měl ovšem z politických důvodů zákaz činnosti. Proto se hra *Tři v tom* objevila na jevišti připsána autoru Jiřimu Menzelovi, který ji režíroval a v roce 1981 převedl i do filmové podoby. Na jevišti Činoherního klubu šlo o jednu z nejslavnějších inscenací, která byla na repertoáru téměř devět let.

Rozkošný příběh, na jehož začátku se setkáváme se třemi mladými dámami, které se vinou svých nápadníků dostaly do překerní situace, prostě „jsou v tom“, je plný bláznivých situací, v nichž se trojice milenců pokouší dostat k sobě i přes nevlídi rodičů a osudu.

Režie: Antonín Procházka

Hrají: Zdeněk Junák, Hana Holíšová, Hana Kovářková, Tereza Martinková, Petr Štěpán, Jiří Mach nebo Lukáš Janota, Michal Isteník, Jakub Przebinda nebo Vojtěch Blahuta, Milan Němec, Jakub Uličník, Zdeněk Bureš.

B. Kid, P. Štěpán, J. Sotkovský, S. Slovák:

MĚSÍČNÍ KÁMEN

Spletitý příběh vypráví o drahokamny mimořádné hodnoty, který může svému majiteli zaručit nesmrtelnost a který je ukraden mírumilovnému mníšskému řádu Hubalů. Ti se jej vydávají nalézt, ale zjišťují, že stopy vedou do podivného, skrznaskrz hršíšného a zkaženého mexického městečka Santa Mondeg. A to je jen začátek parodické, zábavné a nápadité divadelní podívané, která si pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upířského hororu či westernu a kde se střetává asijské bojové umění šaolinských mňichů s proklatě rychlými pistolemi!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Aleš Slanina, Jan Mazák, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Evelína Kachlířová, Tomáš Sagner, Martin Havelka, Marta Prokopová, Igor Ondříček, Rastislav Gajdoš a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe:

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

Roman Johna Updika *Čarodějky z Eastwicku* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon – znužené žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě ďábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světověznámého producenta Camerona Mackintoshe, jím pak byla oslovena autorská dvojice: John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patričnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do vskutku současné podoby. Městské divadlo Brno uvádí inscenaci od roku 2007 a od té doby patří k nejnávštěvovanějším také díky naprosto úchvatným hereckým výkonům hlavních představitelů. Petr Štěpán získal v roce 2008 za ztvárnění Darryla van Horna prestižní Cenu Thálie...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Ivana Vaňková nebo Yvetta Blanarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíková nebo Markéta Sedláčková, Radka Coufalová nebo Hana Holíšová, Petr Gazdík nebo Petr Štěpán nebo Martin Havelka a další.

John Kander, Fred Ebb, Bob Fosse: **CHICAGO**

Muzikál *Chicago* má všechno, co činí broadwayské produkce výjimečnými – až pohádkový příběh o slávě, štěstí, kráse, bohatství a láskách, to vše propojeno nesmrtelnými hity doprovázenými dech beroucími tanečními čísly. Bylo jen otázkou času, kdy se toto fenomenální dílo vrátí na naše jeviště. Jeho česká premiéra se totiž konala právě v Divadle bratří Mrštíků v roce 1978, tedy tři roky po své americké premiéře.

Satirický muzikál, kritizující zkorumpovanou a zločinnou a jazzem prochnutou společnost dvacátých let v Chicagu podle hry Maurine Dallas Watkinsové napsali Bob Fosse a Fred Ebb s hudbou Johna Kandra. Hlavní postavy, vražedkyně a po slávě toužící krásky Velma Kellyová a Roxie Hartová se setkávají v ženské věznici a s pomocí proslulého advokáta Billyho Flynna zde všemi (především ženskými) zbraněmi bojují o přední stránky novin a titul „vražedkyně týdne“.

Jiskřivý humor, humorná nadsázka i mrazivá atmosféra v muzikálu plném jazzu!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Radka Coufalová nebo Ivana Odehnalová, Petr Gazdík nebo Dušan Vitáček, Milan Němec nebo Lukáš Vlček, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta nebo Karel Škarka, Hana Holíšová nebo Mária Lalková, Eva Jedličková nebo Hana Kovářková, Lenka Janíková nebo Veronika Kloubková, Andrea Břežínová nebo Johana Gazdíková, Jiří Mach nebo Aleš Slanina a další.

***Peklo* máme za sebou, na *Očistec* se čeká. Již nahlášená premiéra společného díla Stanislava Moši a Zdenka Mertvy vloni vypadla z dramaturgického plánu, pro letošní sezónu**

NA SKLENIČCE

S KLÁROU LATZKOVOU

se však vrátila – a zdá se, že tentokrát se již premiéry dočká, tvrdí i dramaturgyně Městského divadla Brno Klára Latzková.

***První díl plánované trilogie – Peklo* měl premiéru v roce 2008. Jak dlouho vzniká *Očistec*?**

To je spíš otázka na samotné autory, s nimiž jsem já úplně od začátku nespolupracovala. Ale stoprocentně vím, že neodložili projekt stranou, ale neustále zdokonalují právě tu verzi, která vznikla zhruba před dvěma lety, kdy byl *Očistec* poprvé ohlášen. Posledního půl roku je práce mnohem intenzivnější, s panem Mošou se nad textem scházíme, dopisujeme, upravujeme... Je to prostě nová věc a jistě se nad libretem bude diskutovat i během zkoušek a určitě dojde i k nějakým změnám.

Jaké to je, zasahovat do textu žijícímu autorovi, nota bene, když je to váš nadřízený?

Naštěstí je to tento konkrétní ředitel divadla, s nímž je rozumná řeč. Nebojím se mu říkat, co si myslím. Ale samozřejmě, *Očistec* je jeho dítě a ví o něm nejvíc. Na druhé straně, právě proto, že máme možnost osobního setkání, může veškeré mé námitky vyvrátit, přesvědčit mne a vysvětlit, proč to, jak to chce, pokládá za správné.

Máte jako dramaturgyně raději texty již nežijících autorů nebo současníků?

Setkala jsem se s obojí variantou. Každá práce přináší jiné možnosti. U žijících autorů máte partnera, je to dialog, kdežto když máte před sebou jen text, jste na to sama, abyste s ním něco provedla. Je to zodpovědnější, víc zavazující. Takže nepreferuji ani jedno, každá možnost má své výhody a nevýhody.

Podle názvu by se zdálo, že Očistec bude dílo filozofické, možná náboženské – podle informací z webu to ale vypadá spíš na veselohru z cyklu francouzských komedií s četníkem...

Opravdu půjde o situační komedii. Oba autoři už od začátku chtěli, aby se v trilogii vystřídal nejen témata, ale i žánry. Což neznamená, že bychom se vzdali hlubší roviny a že by to byla

jen čistá řachanda. *Očistec* zůstává v názvu a tvoří i jádro příběhu, který je však komediální, i když diváky asi občas zamrazí. Což k dobré komedii patří.

Co je vlastně podle vás Očistec, či spíše očistec?

Jsem uprostřed práce na programu, kde k tomuto tématu bude odborná studie. Sama mohu pouze velmi obecně shrnout, že v očistci se ocitá duše přecházející z těla do té nejvyšší úrovně, aby prošla jistým očištěním, osvobozením. Nemusí to přitom být nutně spojeno jen s vírou nebo náboženstvím. Mám za to, že lidé podstatu toho, co je skutečně lidský život, hledají v našem materiálním světě stále obtížněji. Tím směrem se také vyvíjí zápletky, při níž se vyjasňuje sice ne přímo, co je otázkou bytí a nebytí, ale je pokusem pojmenovat, co všechno s sebou vlečeme a čeho se musíme nebo nemusíme vzdát.

Profese dramaturga zůstává laikům trochu zahalena tajemstvím. V čem je podle vás nejzajímavější?

Liší se inscenaci od inscenace. Někdy, když vzniká původní věc jako v případě *Očistce*, jde o diskusi a spolupráci nad samotným textem. Jindy, když jde o překlad pro nějakou českou premiéru, zase musím hlídat překladatele, aby vycházel vstříc režisérovi nebo autorovi hudebního nastudování. Někteří režiséři mají tak jasnou představu, že dramaturga ani nepotřebují. Ale protože chodíme na zkoušky, stáváme se druhýma očima pro něj i pro herce, kteří rovněž potřebují znát názor někoho jiného. Nedá se to dopředu odhadnout, a to ani když poněkoličkáte pracujete se stejným režisérem. Rozhodně nehrozí žádná rutina.

Co když se nesejdete s režisérem na stejné vlně? Už se vám to někdy stalo?

Jsem tady pátou sezónu a za tu dobu jsem pracovala hlavně s panem Mošou, Stanem Slovákem a Petrem Gazdíkem. Podle mne tady dramaturg není od toho, aby přesvědčoval režiséra o své představě, ale musí pochopit jeho vizi. Může mu pomoci vytyčit směr, v rámci režisérovy představy pochopit mantinely a snažit se s ním jít jeho cestou. Není ale možné, aby se rozcházel.

Pracovala jste už na řadě inscenací. Které tituly patří k vašim oblíbeným?

Je jich víc, určitě je to třeba *Probuzení jara*. Jednak to pro mne byla první větší práce s panem Mošou, jednak jde o geniální kus a všichni ho tady milujeme. Úplně nejsilnější vztah mám však k *Pokrevním bratrům*, pro které jsem i upravovala text. Bylo to velmi těžké, ale o to intenzivnější. Mám pro ně slabost, protože mám pocit, že po tom všem, co jsem pro ně musela udělat, není nic, co bych o nich nevěděla. A abych nezmiňovala jen muzikálové tituly, ráda bych vzpomněla i na *Dobře rozehranou partii*, kde divadelní i profesní radost z této práce převýšilo kouzlo osobního setkání s pány herci Jaroslavem Dufkem a Ladislavem Lakomým. Na zkoušky a chvíle s nimi nikdy nezapomenu.

Není vám pak líto, že potlesk patří jiným?

Není. Od té malé holčičky, která možná kdysi chtěla být herečkou, jsem došla k tomu, že mne baví přesně to, co dělám. A velkým štěstím je, že jsem se ocitla tady v divadle, kde mne to naplňuje, takže ten potlesk beru za svůj, přestože to nikdo neví.

A chodíte se děkovat?

Po premiérách, moc si to však neužívám. Snad jen, když jsou v hledišti rodiče. Osobně se nejvíc dojímám, když se na repríze dívám na kolegy herce a hlediště pak vstane a tleská. To je chvíle, kdy mám pocit, že je to dobře a ani mne nenapadne, že bych měla

stát na jevišti. Jsem ráda, že jsem, kde jsem. **Neuvažujete o tom, že se z dramaturgyně změníte v dramatičku?**

Takové ambice nemám, i když podobný přerod bývá častý. Ale mne spíš víc baví objevovat to, co někdo už napsal. Já jsem takový tvor z knihovny, bádám, co kde je –

a že toho bylo spoustu napsáno... Ale možná, že časem načerpám takové zkušenosti a informace, že zjistím, že o něčem se ještě nepsalo...

A kdy se můžeme těšit do Ráje?

No, raději zatím zůstaňme v Očištcí. Ráj nechme na pomyslném obláčku. Přejde v pravou chvíli, ale více o něm nikdo z nás ještě neví.

*Text: Jiřina Veselá
Foto: jeř Kratochvíl*

Zdenek Merta, Stanislav Moša

ŮČISTEC

Muzikálová situační komedie

režie Stanislav Moša

Foto: jeř Kratochvíl, úprava Petr Hloušek

18. - 23. LEDNA a 1. - 8. ÚNORA

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

MOZART! STRHUJÍCÍ MUZIKÁL VYPROVODIL Z BRNA STANDING OVATION

Mozart! Ten vykřičník je stejně důležitý, jako jméno samo. Vykřičník, který je tak trochu i otazníkem. Vykřičník, který provokuje. Klade otázky. Burcuje. Neuzavírá. To všechno si plně uvědomíte, až když je po všem. Až když spadne opona. Nad muzikálem *Mozart!* Michaela Kunzeho a Sylvestera Levaye v Městském divadle Brno bohužel spadla už naposledy.

Derniéru měl na konci října. Viděla jsem jej poprvé. A kdyby to nebylo naposledy, bezpochyby bych se co nejdříve vrátila. Skvělé dílo, v režii Stanislava Slováka a pod taktovkou Františka Šterbáka, bylo vynikající inscenací se skvělými výkony. A na závěr nekonečný aplaus, volání bravo a standing ovation. Zcela zaslouženě. Velmi náročné role po pěvecké i herecké stránce zvládli jejich představitelé obdivuhodně. Aleš Slanina jako Mozart, Jan Ježek jako jeho otec Leopold, Hana Holišová jako Konstace Weberová, Wolfgangova žena, Markéta Sedláčková coby Baronka von Waldstätten, Marta Prokopová jako Mozartova sestra Nany, Lukáš Vlček v roli Hraběte Arca či Jiří Mach jako Hieronymus Collo-

redo. A řada dalších, včetně vtipně vystavěné figury Emanuela Schikanedera Milanem Němcem.

Perfektně vystavěný příběh zasahuje publikum od prvních okamžiků. Začíná lehce retrospektivně, kdy Konstace, Mozartova vdova, hledá místo Wolfgangova hrobu, aby jej ukázala lékaři Antonu Mesmerovi. Její cynismus ostře kontrastuje s obdivným nadšením Mesmerovým. A obdiv s nezájmem se mísí i v dalších obrazech, které velmi sugestivně, nevtíravě a neodolatelnou formou přibližují život slavného hudebního mága. Vracíme se do dob jeho dětství, kdy jako geniální dítě uváděl v nadšení vznešenou společnost, když jej i jeho sestru Nany otec Leopold vozil po Evropě. Není to poprvé, kdy se vkrádá otázka, jak mnoho ovlivnila ztráta dětství Mozartův život, jeho chování, jeho ducha? Jeho rebelii i pokoru! Ten vykřičník je zcela na místě. Porcelánové dítě – Amadé, se prolíná celým děje. Jako jakési Mozartovo alter ego, připomínka čistoty, pravosti. Či loutkovosti? Směsice všeho? Vyberte si...

Stále se opakuje otázka, jak dalece myslel Leopold při organizování života svého syna na něj, jeho schopnosti, jeho budoucnost a jak na sebe? A jaký si mohl malý Wolfgang Amadeus vytvořit k němu vztah? Miloval jej a vzdoroval. Podléhal mu, toužil po jeho uznání a zároveň chtěl uniknout... Byl Mozart velkým dítětem, které neumí skrze svou genialitu dospět? Můžeme uvažovat, jak moc jej okolí formovalo? Však obraz celé společnosti obklopující Mozarta je neuvěřitelně plastický. Vyšší společnost – jakési panoptikum nechápající skladatelovu genialitu, soudící povrchně, povšechně. A několik výjimečných chápajících osobností. Skvěle je do příběhu zakomponována postava Emanuela Schikanedera a jeho herecké společnosti i s připomínkou premiéry *Kouzelné flétny*. A velmi sugestivně se tu líčí bezostyšná hamžnost rodiny Weberových, ostře kontrastující s nezkušeností a až jednoduchostí Mozartovou v mezilidských vztazích. Vzpomeneme si na ni ještě několikrát, nejen v okamžiku, kdy se podlehnoucí Mozart dává do hry o peníze...

Všichni jsou v dobových kostýmech, nikoliv dogmaticky popisných, přitom však perfektně vystihující nadčasovost Mozartova díla i poslání. Vzhledem k mnohovrstevnatosti libreta je zcela logické a zcela trefné, že Mozart sám není v dobových kabátcích a kalhotách. Že má dredy, otrhané džíny. On se totiž zcela jasně a neoddiskutovatelně vymyká. Všem u všem. Je drzý, nebojí se. Dokáže jít za svým. Přitom je až dětsky naivní. Vnitřně rozháraný. Křehký rebel ovládaný hudbou. Celý příběh není vážný, jakkoliv tragický má konec a velmi hluboký podtext. Komika a vtíp se střídá s mrazením v zádech a vše je o to sugestivnější. I pravdivější.

Výtvarná podoba inscenace jen podtrhuje všechny reminiscence. Jednoduchá, nápaditá a důmyslná scéna Jaroslava Milfajta navozuje potřebnou atmosféru, umožňuje postupně odkrývat a objevovat, červené pozadí podtrhuje drama a dává vyniknout příběhu i zmiňovaným kostýmům, které výtečně navrhla Andrea Kučerová. Skvěle vystihují celkové pojetí představení a jeho atmosféru. Rovněž choreografie Igora Barberiče výborně zapadá do hudby a koresponduje s dějem.

Mozart! je, tedy vlastně byl, skvělou inscenací. Takovou, na kterou se nezapomíná. Takovou, která přiměje diváky, že se do divadla vrátí znovu, aby našli emotivně silný zážitek. A takové by dobré současné hudební divadlo mělo být.

Gabriela Špalková,
www.musical-opereta.cz, 7. 11. 2012

DIVADLO JE PRO MĚ ADRENALIN

Hana Holišová si již získala srdce diváků na divadelním jevišti i televizní obrazovce. Dvaatřicetiletá brněnská rodačka vystudovala činohru na JAMU, poté tři roky strávila takzvaně na volné noze a od roku 2005 má stále angažmá v Městském divadle Brno, kde sklízí úspěchy na Činoherní i Hudební scéně. To potvrzuje dvojnásobná volba Nejoblíbenější herečkou roku v divácké anketě *Křídla*. Novou divadelní sezónu Hanka zahájila na své domovské scéně muzikálem *Funny Girl*.

Od začátku roku jdete v Městském divadle Brno z role do role – muzikály Papežka, Pokrevní bratři, činoherní komedie Tři v tom,

ted' naposledy světoznámá Funny Girl. Je Vám ústřední postava Fanny Briceové blížká?

Letošní rok byl pro mě profesně opravdu hodně krásný a náročný. *Funny Girl* je třetíčkou na dortu. V roli Fanny jsem před lety viděla Terezu Bebarovou a ta mě uchvátila. Jinak znám Fanny samozřejmě především v podání Barbry Streisand a její neskutečný výkon mi byl velkou motivací a inspirací. Nechtěla jsem ji kopírovat, ale toužila jsem se přiblížit tomu, co se neskutečně povedlo jí. Najít své výrazové prostředky, které jsou tak rozdílné ve filmu a na divadle, a dostat tam to, co z Fanny dělá Fanny. Opravdová a uvěřitelná bláznivost, ztřeštěnost, smysl pro humor, ale i ta druhá strana mince neustále šaškujícího klauna.

Hlavní role je skutečně velmi obtížná, jste na jevišti prakticky po celou dobu představení. Která ze složek pro vás byla nejnáročnější – pěvecká, taneční, herecká?

Nejtěžší je skloubit to všechno dohromady. Snažila jsem se hlavně o to, aby Fanny nebyla za každou cenu prvoplánově vtípná, aby to nebyl jen sled vybudovaných gagů, ale aby vše vycházelo z ní, z její podstaty. Je to praš-

Foto: Jef Kratochvíl

9. PROSINCE 2012

ADVENT A ANDĚLÉ 2012

těná, ale taky silná holka, která moc dobře ví, co chce a po svém toho taky dosáhne. Jednou jsem seděla nad scénářem a uvědomila si, že se ta hra jmenuje *Funny Girl* a že se tím pádem asi očekává, že jako Fanny budu vtipná, a to považuju za nelehký úkol.

Během celého představení vystřídáte na 13 nádherných kostýmů. Užívala jste si tuto rozmanitost, nebo to bylo naopak přítěží kvůli rychlým převlekům?

Bohužel si jejich rozmanitost při hektice neustálého převlékání příliš neužiju. Kostýmy jsou krásné a skvěle dotvářejí jednotlivé etapy, kterými Fanny prochází. Od praštěné holky, přes herečku, která, aby zaujala, nebo rozesmála, navleče na sebe šilené kombinace svršků, až po nóbl šaty, ve kterých je opravdová dáma.

Jistě máte vztah ke všem svým rolím. Existuje ale nějaká, na kterou se vyloženě těšíte, až se znovu objeví v hracím plánu?

Asi mám štěstí, protože se těším na většinu svých rolí. Mám moc ráda Sukie v *Čarodějkách z Eastwicku*, Elsu v *Probuzení jara, Papežku...* Moc jsem si oblíbila paní Johnstonovou v *Pokrevních bratřech* a samozřejmě Fanny.

23. října se rozloučí MdB s úžasným muzikálem Mozart!, ve kterém hrajete Mozartovu lásku Konstanc. Máte nějaký rituál, jak nejlépe říct sbohem své postavě?

Rituály loučení s postavou nemám. Občas se stane, že je představení staženo a neproběhne oficiální derniéra. To mě pak mrzí, že se ta práce a celá etapa neuzavřela. Těším se, že se s Mozartem můžu osobně rozloučit a že si derniéru s kolegy pořádně užijeme.

Do povědomí diváků jste se dostala především prostřednictvím seriálu Velmi křehké vztahy, kde jste ztvárnila postavu Aničky Peškové. Můžou se na vás vaši fanoušci těšit v nějakém dalším seriálu nebo filmu?

Za poslední rok jsem několik nabídek na natáčení dostala, ale bohužel z nich z různých důvodů sešlo. Měla jsem ale tolik práce v divadle, že si neumím představit, jak bych to všechno stíhala. Takže to tak asi mělo být. Momentálně mám příslib práce pro TV na příští rok, tak uvidíme, jak se to vyvine.

A neuvažujete o tom, že byste se věnovala více filmu než divadlu?

Pokud to půjde, chci se věnovat obojímu. Divadlo je pro mě adrenalin. Každý večer máte jen jeden pokus, žádná další klapka jako při natáčení, musíte dát maximum energie, ať se cítíte jakkoliv. Film má velké kouzlo, ale divadla bych se kvůli němu vzdát nechtěla.

Pocházíte z umělecké rodiny, s vaší maminkou i s nevlastním otcem jste se na divadelních prknech už setkala, chtěla byste si zahrát v nějaké inscenaci i se svou sestrou Michaelou Horkou?

S mou sestrou Míšou už jsme se na jevišti potkaly v *Kvítku z Horroru*, v *Papežce* a taky v rámci různých pěveckých vystoupení. Doufám, že se jednou potkáme na jevišti v rolích, které spolu budou mít více prostoru.

V Brně jste se narodila, žijete tu celý život. Jak své rodné město vnímáte a co byste mu přála do budoucna?

Jsem ráda, že můžu s hrdostí mluvit o divadle, ve kterém pracuju, a stejně tak o městě, ve kterém žiju. A co přeju Brnu? Moudré vládcy a rádce a spokojenost nás poddaných.

Lenka Pazourková,
Brno Business, 7. 9. 2012

JAKUB A JEHO PÁN – POCTA DIDEROTOVI VE TŘECH DĚJSTVÍCH

Ústřední dvojice Jan Mazák (Jakub) a Viktor Skála (Pán) si zdařile sekundují. Jan Mazák patří k ostříleným harcovníkům a poprvé se v roli Jakuba objevil už v roce 1989 na prknech ostravského Divadla Petra Bezruče. Jeho Jakub je civilně prostý, a přitom ve své zdánlivé lidovosti až neuvěřitelně upřímný. Jakub podle Mazáka je navíc zralý dvojitou zkušeností a rozhodně nezklame. Hlavně v poloze, kdy vypráví svá milostná dobrodružství, se divákům přiblíží snad nejvíce.

Jeho herecký protějšek Viktor Skála podává rovněž nádherný výkon. Pán ve ztvárnění Viktora Skály nabízí notnou dávku melancholické nálady poznamenané trpkými životními zkušenostmi a zklamáními. A možná právě tato melancholie může na první pohled na diváky působit poněkud těžkopádně.

Jakoby brala vítr z plachet jinak svěžímu Janu Mazákovi. Tento zdánlivý rozpor je však cílený, protože prohlubuje rozdíl mezi oběma postavami, a zároveň je k sobě přitahuje, a tento stav je proto naopak potřebný a žádoucí.

Lucie Zedníčková jako živelná Hostinská je přesně v té poloze, která jí nejvíce sedí. Za zmínku stojí i Martin Havelka v roli proradného Rytíře Saint – Ouen. Nebo Jaroslav Matějka v roli Markýze.

Přesně podle předlohy...

Inscenace nestojí na bohaté výpravě nebo nápadité scéněachoreografii. Hrastojí převážně na hereckých výkonech a zcela postrádá jakýkoliv hudební doprovod, což zde kupodivu vůbec nevadí. Kostýmy Andrey Kučerové

dobře doplňují atmosféru vyprávění a dřevěný podstavec se schůdkami společně se stolem v hospodě jsou v podstatě jedinými rekvizitami, které se na jevišti kromě herců nacházejí.

Moudrá komedie *Jakub a jeho pán* servíruje divákům svůj příběh bez příkras. Počátek hry tvoří změt postav a různých časových rovin, ve kterých se zprvu nepoučený divák může lehce ztratit. A až se najde, tak musí vydržet bez přestávky až do konce. Jakub a jeho pán nepatří mezi jednoduchou lidovou zábavu, hra jde více do hloubky a pauza by proto celému kusu jen prospěla.

A právě proto inscenace *Jakub a jeho pán* stojí za vidění. Humor, láska, vítězství nad hloupostí a nadutostí a hlavně oslava přátelství jsou hodnoty, které i v dnešní uspěchané době mají své neodmyslitelné místo v každém z nás.

Kateřina Šebelová,
www.velkaepocha.cz, 15. 11. 2012

FAIDRA V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

Do nové divadelní sezony vstoupilo Městské divadlo v Brně inscenací Senekovy *Faidry*. Hru římského stoického filozofa na zdejším Činoherní scéně nastudovala hostující Hana Burešová v titulní roli s Helenou Dvořákovou, která už tuto postavu ztvárnila v pražském Divadle v Dlouhé. Podrobnosti o inscenaci přináší ve své recenzi David Kroča. Senekova *Faidra* vychází ze známého řeckého mýtu o královně, která se vášnivě zamiluje do nevlastního syna. Ten však její city neopětuje, a tak zhrzená macecha obviní mladíčka ze znásilnění. U Seneky končí zápletka tragicky: nečekaně se navrátivší král Theseus svolává na syna Hippolyta pomstu a teprve poté, co je jeho tělo roztrháno na kusy, přizná se Faidra ke lži a spáchá sebevraždu.

Režisérka Hana Burešová inscenuje Senekovu předlohu jako typické drama hrůzy, v němž je Hippolytova smrt líčena do krvavých podrobností a trpící Faidra si libuje v majestátní rétorice. Ke spolupráci si Burešová přizvala stejný inscenační tým, s nímž před pěti lety pracovala v pražském Divadle v Dlouhé. Ve známém překladu Evy Stehlí-

Dokonalá svatba

třeskutá komedie

Činoherní scéna

14., 21. LEDNA a 1. ÚNORA 2013

Čarodějky z Eastwicku

svůdný muzikál

Hudební scéna

25. - 27. LEDNA 2013

Měsíční kámen

upírsko-gangsterská komedie

Činoherní scéna

29. a 30. LEDNA 2013

Pokrevní bratři

osudový a magický muzikál

Hudební scéna

11. - 14. ÚNORA 2013

Mojžíš

lidová hra

Činoherní scéna

20. a 21. ÚNORA 2013

Sněhurka a 7 trpaslíků

bláznivá hudební pohádka

Hudební scéna

23. a 24. ÚNORA 2013

kové a v kondenzované úpravě, na níž se vedle režisérky podílel také dramaturg Štěpán Otčenášek, plní důležitou roli také tříčlenný dívčí chór, který za pohybové spolupráce Hany Halberstadt působí jako aktivní spolutvůrce dějového napětí.

Inscenaci prospělo, že se hraje bez přestávky a v divácky únosné devadesátiminutové délce. Je poučená v antické poetice, vkusně a účelně pracuje s nahotou, jež doprovází Faidřino vyznání lásky k Hippolytovi, a konečně také uvážlivě aranžuje drastické scény, mezi něž patří třeba stylizovaný pohřeb na kusy rozervaného mladíkova těla. Přesto se nad inscenací vznáší otázka, zda má jako replika staršího díla vůbec smysl. Částečně na ni v programové brožurě odpovídá rozhovor s představitelkou titulní role Helenou Dvořákovou, která mimochodem za pražskou Faidru získala Cenu Alfréda Radoka i nominaci na Cenu Thálie. Zatímco v Praze šlo o komorní podívanou, v Brně se hraje na velkém jevišti pro početné hlediště Činoherní scény. Sama Dvořáková pak svým výkonem na jevišti dokládá, že nastudování téhož kon-

ceptu v Brně smysl má: její Faidra je žena velké vnitřní energie, která po překročení rozumných mezí přijímá svůj úděl a bere vinu na sebe. Svým nasazením jí sekundují všichni další aktéři, nejvýrazněji zřejmě Viktor Skála jako Theseus a Irena Konvalinová v úloze chůvy. Zvláště Konvalinová pak vytváří pozoruhodnou studii: její chůva je přímočará žena z lidu, jejíž činy paradoxně přináší jeji neštěstí těm, jimž měly pomáhat.

Senekova *Faidra* na jevišti Městského divadla v Brně má skvělé herecké obsazení a režijní vedení.

David Kroča,
ČRo3 – Vltava, 2. 10. 2012

PRVNÍ BRNĚNSKÝ SENECA

Po skoro dvou tisíciletích od svého vzniku vstoupila před brněnské publikum vůbec poprvé jedna z desítek tragédií římského stoického filozofa a dramatika Lucia Annaea Senecy. Městské divadlo Brno, už tradičně zahajující sezonu s renomovanou pražskou režisérkou Hanou Burešovou, uvedlo veršovanou hru *Faidra*. Její první český překlad (klasické anapesty obratně nahrazuje blankversovým metrem) pořídila před pěti roky Eva Stehlíková pro téměř shodný inscenační tým (dramaturg Štěpán Otčenášek, scénografové David Marek a Hana Fischerová, pohybová spolupráce Hana Halberstadt) Divadla v Dlouhém.

Ponechme stranou porovnání Senecy s řadou starších (Euripidés) i daleko mladších (Racine) zpracování téže látky či komparaci v základním přístupu obdobných režisérských verzí. Z výrazně kráceného otištěného textu vznikla v MdB komorní, sevřená a v mytologických souvislostech čitelná interpretace krvavého antického mýtu, demonstrováného na opuštěném jevišti s rozložitelnými plexisklovými krystaly a vynalézavě nasvěcovanými plochami. Vedle dominující, často monologické verbální složky klade důraz na materiálovou i barevnou výraznost kostýmů se symbolickými, ba až „šamanskými“ barbarizujícími orientálními prvky, a zejména nápadnou, do obřadné sošnosti ústící pohybovou a gestickou stylizací sólistů i rudě oděného chóru tří žen.

Nedlouhý nonstop večer neusiluje o prvoplánové aktualizace; v archetypální nadčasové poloze ponechává přesně konturovaný, Ondříčkovým Vedoucím chóru s odstupem sledovaný příběh bezvýhradné odpovědnosti za vlastní „chybná rozhodnutí“, vyplývající z tíživé osamělosti uprostřed přepychu: vášnivému citu k plachému Hippolytovi Lukáše Janoty podléhá Faidra v podání hostující nositelky Radokovy ceny Heleny Dvořákové, jeho falešné nařčení přichází od Chůvy (zřetelně charakterizované Irenou Konvalinovou), na synovi se mstí drsný Theseus Viktora Skály. Namísto krátkodechých zeitstücků tu jeviště nabízí příklad světa přísných mravních norem a hodnot.

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 13. 11. 2012

MILAN KUNDERA: JAKUB A JEHO PÁN. POCTA DENISI DIDEROTOVI

Program k říjnové premiéře hry sestavil dramaturg Jiří Závíš. Divák dostává do rukou dvousetstránkovou brožuru plnou inteligentního čtení, zajímavých fotografických dokumentů a hlavně kreseb Milana Kundery včetně jeho vlastních návrhů obálek časopisů ve vydavatelství Faber ve Velké Británii. Málokdy je vidět srovnatelná invence a péče o autora i publikum. Tohohle Kunderu do kapsy je užitečné mít stále u sebe a třeba při cestě tramvají otevřít a uzobávat. Zábavnějšího spolucestujícího v životě nenajdete.

Petr Bílek, Literární noviny, 15. 11. 2012

BRNIACI EXCELOVALI S BEDÁRMI V BRATISLAVE

Viac než excelentného divadelného zážitku sa dočkali cez víkend návštevníci vo vypredanom bratislavskom Istropolise, kde po prvý raz na Slovensku uviedli muzikál *Bedári*. Vďaka lukratívnym vzťahom Mestského divadla Brno a vlastníkov práv na najúspešnejší muzikál všetkých čias sa Slovensko stalo 43. krajinou, kde bolo predstavenie uvedené. Príbeh o galejníkovi Jeanovi Valjeanovi, ktorý vychádza z románu Vic-

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Seneca / **FAIDRA**

Jule Styne, Bob Merrill, Isobel Lannarová / **FUNNY GIRL**

Milan Kundera / **JAKUB A JEHO PÁN**

Joseph Kesselring / **JEZINKY A BEZINKY**

Zdeněk Merta, Stanislav Moša / **OCISTEC**

Klaus Mann, Ariane Mnouchkine / **MEFISTO**

J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende / **ZORRO**

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot / **KOČKY**

Terence McNally, David Yazbek / **DONAHA!**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / **CYRIL A METODĚJ**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakáty, program atp.)

KŘÍDLA 2012/2013

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2013

Jméno:
Adresa, (e-mail):

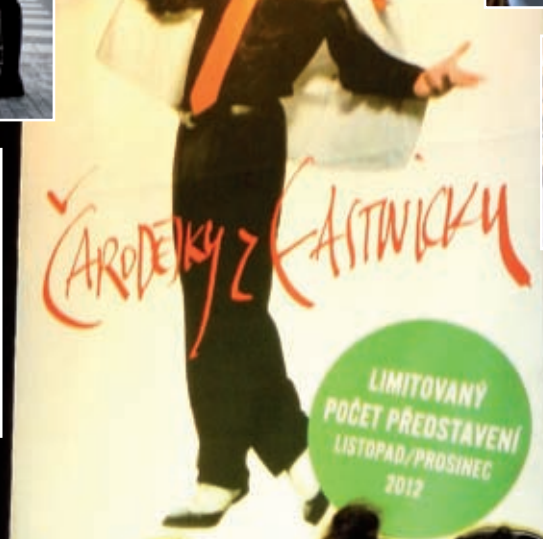
tora Huga, našiel absolútne adekvátne javiskové spracovanie, v ktorom sa majstrovsky prelínajú príbehy hlavného hrdinu, jeho neúnavného prenasledovateľa policajného komisára Javéra, malej siroty Cosety, ktorá nájde domov a nakoniec aj lásku študenta Mária a zvrhlo komickej dvojice majiteľov hostinca Thénardierovcov, ktorí dokážu prežiť za všetkých režimov. Napriek muzikálovému boomu, ktorý zasiahol svojho času Slovensko, nikto sa neodvážil pripraviť slovenskú verziu muzikálu a v našej krajine doteraz nehosťovalo ani jedno zo štyroch českých naštudovaní. Situácia sa pre slovenského fanúšika muzikálu našťastie zmenila 1. decembra. Slováci si najúspešnejší muzikál všetkých čias mohli pozrieť vďaka Mestskému divadlu v Brne, ktoré na domácom javisku odohralo viac ako stovku úspešných repríz. Ich naštudovanie sa stalo jedným z najlepších zo všetkých a aj vlastníci práv muzikálu ho cenia ako jedno z najlepších naštudovaní vôbec. O kvalitách brnianskeho súboru sa mohli presvedčiť aj návštevníci v bratislavskom Istropolise. Súbor nestavia na sile značkových mien, ako sa to deje pri pražskom naštudovaní. Brniaci stavajú na špičkovosti a profesionálnosti svojich hercov a spevákov, ktorým sa podarilo vytvoriť jedinečný súbor, ktorého výkon bol absolútne bezchybný a profesionálny. Osobne ma *Bedári* sprevádzajú už 20 rokov, od prvého pražského naštudovania v roku 1992 som videl predstavenia v niekoľkých krajinách a na niekoľkých kontinentoch a dovoľm si tvrdiť, že práve brnianske naštudovanie je tým top naštudovaním, aké som doteraz videl. Cez víkend v Bratislave navyše potvrdili, že k nám neprišli „len tak hosťovať“, ale predviedli ho s rovnakým nadšením a zánietením, ako keď som ich pred časom sledoval v sále divadla v Brne.

Bedári vďaka brnianskym hercom (Jeana Valjeana hral jedinečný Petr Gazdík, Jan Mazák a Jana Musilová excelovali v úlohe manželov Thénardierovcov, v úlohe Eponine zas divákov bez mihnutia oka presvedčila Johana Gazdíková, ale v podstate divákov presvedčal a presvedčil celý vynikajúci ansámbl), famóznemu 32-člennému živému orchestru, dokonalej projekcii, presvedčivým kulisám a profesionálnym kostýmom oživilo slovenskú muzikálovú scénu, ktorá napriek snahám, v súčasnosti dosť stagnuje. Táto vzpruha v podobe najúspešnejšieho muzikálu vôbec, s tak fenomenálnym naštudovaním je dôvodom na návštevu niektorého z predstavení. Mestské divadlo Brno sa do Istropolisu vrátilo po 12 rokoch a ostáva veriť, že ich diváci v každom z predstavení ocenia rovnako dlhým potleskom v stojí, ako na premiére. Jednoznačne si to zaslúžia.

Som šťastný, že sme tu *Bedárov* mali, aj keď nie priamo v divadle. Nevadí. Viac ma mrzí to, že som denne chodil okolo Istropolisu a dúfal som, že sa objaví veľká reklamná plocha s motívom muzikálu. Prvý večer tam mohli horieť fakule a navodiť ten pocit exkluzivity a svetovosti, ktorý spoločnosť Istroproduction Slovákom nepochybne prínosom *Bedárov* na Slovensko dopriala.

Chápem, že na to asi neostali peniaze a za ten zážitok, ktorý som opäť raz s *Bedarmi* zažil, to nepodávam ani ako kritiku. Len konštatujem, že sme na poli muzikálu cez víkend prežili niečo, ako keby tu pre vyznávačov komercie koncertovala Madonna. Svetové predstavenie, svetový zážitok, len tomu trošku chýbala „povestná svetová škrupina“, do ktorej to vedia všade inde obaliť. Všetko ostatné však bolo dokonalé.

www.music.server.sk, 3. 12. 2012

LIMITOVANÝ
POČET PŘEDSTAVENÍ
LISTOPAD/PROSINEC
2012

Foto: Tino Kratochvíl

29. a 30. LISTOPADU a 1. PROSINCE 2012

HOSTUJEME V PRAZE

Gustaf Gründgens
jako Mefisto / 1949

Klaus Mann / 1936

Román *Mefisto* německého spisovatele Klause Manna patří mezi nejznámější a nejčtenější, ale také nejkontroverznější díla moderní evropské literatury dvacátého století. Jeho základní linii představuje životní příběh talentovaného a bezmezně ambiciózního herce Gustafa Gründgense (1899–1963), který byl v Mannově románu „přetaven“ do postavy herce Hendrika Höfgena hledajícího v úspěchu lék na svůj pocit méněcennosti.

Tragikomický a bizarní „příběh jedné kariéry“, jak zní podtitul románu, je zasazen do doby, kdy se v krizi postiženém Německu rodí ze zmatku a nejistoty ještě větší nebezpečí – nacismus. Ve stále se zhoršující společenské atmosféře je dříve či později každý člověk přinucen k volbě: někdo přitaká spolupráci s mocí a přijme od ní nabídku, „kterou nelze odmítnout“, jiný raději před tímto nebezpečím emigruje nebo dokonce obětuje svůj život. Ambice a touhy, které za normálních okolností představují hnací motor jakékoliv lidské činnosti, se v takové situaci stanou pomyslnou branou, kterou do člověka může vstoupit zlo v té asi nejnebezpečnější podobě – prostřednictvím sobectví a pragmatické necitlivosti sledující pouze vlastní zájmy.

Román *Mefisto* je skvělou studií moderního člověka na pozadí „velkých dějin“. A není jisté náhodou, že Mannovým románem prochází vliv Goethova *Fausta*, jednoho

z největších děl německé literatury. V obou dílech má důležitou roli charismatický a svým způsobem přitažlivý svůdce slibující mnohé pozitivity, který je však zároveň nesmírně nebezpečný. V Goethově *Faustovi* je zástupcem zla Mefistofeles – ďábel či spíše ďáblův sluha, který mnohé slibuje, ale splní pouze to, co se mu hodí pro nalákání člověka do další a ještě nebezpečnější pasti. V Mannově románu je Mefistofeles pouze „parádní divadelní rolí“, ovšem ďábel je zde přítomen také - ovlivňuje lidské životy prostřednictvím neutišitelných lidských běsů, chorobných ambicí a hlasitého volání moci po spolupráci...

Mannův *Mefisto*, hledající odpověď na otázku, kde končí právo člověka na osobní štěstí a kde se již z člověka stává bezohledný pragmatik, je vzrušujícím dílem. Není divu, že se román dočkal již několika divadelních adaptací a v roce 1981 také Oscarem oceněné adaptace filmové v režii Istvána Szabóa s K. M. Brandauerem v hlavní roli. Autorům divadelní adaptace se však podařilo získat svolení ke zcela nové divadelní adaptaci románu – a právě ta bude mít v Městském divadle Brno svou premiéru.

Režie: **Petr Kracik**. Divadelní adaptace: **Petr Kracik** a **Ladislav Stýblo**. Scéna: **Jaroslav Milfajt**. Kostýmy: **Andrea Kučerová**. Dramaturgie: **Ladislav Stýblo** a **Jiří Závist**.

V hlavních rolích: **Martin Havelka** jako Hendrik Höfgen, **Lenka Janíková** jako Barbara Bruknerová, **Lucie Zedníčková** jako Dora Martinová, **Milan Němec** jako Hans Míklas, **Michal Isteník** jako Otto Ulrichs, **Viktor Skála** jako Generál, **Evelína Kachlířová** jako Nicoletta von Niebuhr, **Hana Kovářiková** jako Julietta, **Pavla Vítázková** jako Lotte Lindenthalová, **Jan Mazák** jako Cäsar von Muck, **Ladislav Kolář** jako Theophil Marder, **Miloslav Čížek** jako Oskar H. Kroge, **Miroslava Kolářová** jako Heda Herzfeldová. Dále hrají: **Eva Jelínková**, **Zdeněk Bureš**, **Vojtěch Blahuta** a další. **Premiéra: 9. února 2013 na Činoherní scéně MdB.**

- sty -

Fotografiemi Lubomíra Stehlíka se vracíme ještě jednou do hokejové haly Kajot,

kde klukům z Komety a jejich fanouškům zazpívali před zápasem s Karlovými Vary

herci našeho divadla Hana Holíšová a Lukáš Vlček. Kometa vyhrála 4:0.

Také při otevření penzionu Jiřinka Leoše Vanžury pod Kralickým Sněžníkem nechyběli naši herci.

Do penzionu Jiřinka se vypravili Jana Musilová a Aleš Slanina.

Kvalitu ubytování i pečlivost personálu si velice pochvalovali

a pro radost fotografujícího Tino Kratochvíla pomačkali i nové povlečení.

Zdeněk Junák si přes své obrovské vytížení na jevištích našeho divadla

našel čas, aby v hotelu Voroněž odkonferoval večer věnovaný lahůdkám

připraveným z mořských živočichů.

Honzík Mazák si zase pochutnával s děvčaty v bratislavském Istropolisu

na večírku po premiéře Bedárů, kde se také sešli oba Jean Valjeanové Petr Gazdík a Jan Ježek.

Na večírku v Istropolisu se Evička a Terezka zmocnily Roberta Jíchy.

Za dlouhé povídání by stálo vysvětlit, jak těžko se připravuje měsíční program obou divadelních budov, Sylva Smutná s Igorem Ondříčkem z toho mají opravdu těžkou hlavu.

A už se také sečetly hlasy ankety Křídla a lístky jsou uloženy na sekretariátu

hlídané hodným, ale pozorným drakem.

LISTOVÁNÍ

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem s.r.o.

ALSTOM

PS BRNO

OKNO **STYL**

PSK Group
Dynamická stavební společnost

J.S.C. BRNO a.s.

e-on

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SND & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN LEDEN 2013
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

180. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 12. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana –

Markéta Lazarová

Petr Hloušek

Členka baletu Městského divadla Brno, foto: jeř Kratochvíl

Gabriela Karmazínová

29. a 30. 1. 2013
v 18.00 hod.
na Činoherní scéně

MĚSÍČNÍ KÁMEN

*upírsko-gangsterská
komedie*

Parodická, zábavná a osvěžující divadelní podívaná v duchu filmů Quentina Tarantina či Roberta Rodrigueze, která si pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upírského hororu či westernu, měla svou světovou premiéru v Městském divadle v roce 2011. V napínavém příběhu plném neočekávaných a ztřeštěných zvrátů vás bude bavit Jakub Przebinda, Jaroslav Matějka, Lucie Zedníčková, Jan Mazák, Michal Isteník, Aleš Slanina a mnozí další.

